

1 s k y r i u s

Nekenčiu žiemos ir visko, kas su ja susiję: šalčio, sniego, kelia-
sluoksnių drabužių, kuriuos būtina dėvėti, šalikų ir kepurėlių, įelek-
trinančių plaukus. Jei būtų mano valia, visus metus galėtų trukti
vasara. Kuo šilčiau, tuo laimingesnė jaučiuosi.

Štai todėl dabar esu labai labai nelaiminga.

Sausio pabaigoje Vudshile, Oregone, viskas užsnigta. Maža to,
kad nekenčiau žiemos, man dar teko iš nedidelės autobusų sto-
ties pėsčiomis per visą miestą vilkti kelioninį krepšį, kuprinę ir
lagaminą.

– Džude, nėra reikalo tavęs pasitikti, – pareiškė mano kvailėlis
brolis. – Juk iki manęs tik dešimties minučių kelias.

Dešimties minučių, tik nejuokinkit. Jau daugiau nei pusę valan-
dos bridau per rudą pliurzą. Batai peršlapo, rankos ir ausys apšalo,
o mobilusis telefonas rodė, kad iki tikslo vis tiek liko daugiau nei
dešimt minučių.

Pagaliau nusprendžiau, kad pats laikas padaryti pertraukėlę, ir
žengiau į kavinę gatvės pakraštyje. Vyrukas joje nustebęs nužvelgė
mane, kai garsiai plūsdamasi perkėliau per slenkstį savo lagaminą.
Piktai nuvėriau jį tokiu žvilgsniu, kad jis skubiai nusuko akis į šalį
ir spruko lauk.

Paprastai nebūnu tokia pikčiurna. Bet paprastai man ir nereikia dvidešimt keturias valandas maltis, kad pervaziuočiau iš vienos valstijos į kitą, su savimi gabenant visą mantą ir sudužusias svajones.

Sunkiai pūškuodama priėjau prie prekystalio ir nupūčiau ant akių užkritisią šviesių plaukų sruogą, išsprūdusią iš po storos vilnonės kepurės.

– Ko pageidautumėt? – paklausė baristė ir nusišypsojo.

Ji buvo pirmas malonus žmogus šiame mieste. Iš dėkingumo norėjosi ją apkabinti.

– Prašau didelę porciją pienoškos kavos su karamele. Su daug sirupo. Ir didele puta. Ir, jei įmanoma, porciją meilės.

Baristė net sumirksėjo.

– Žinoma. Tuoju bus, – tarė ji ir užrašė užsakymą ant puodelio.

Dantimis nutraukiau vilnonę pirštinę ir iš užpakalinės kelnų kišenės išžejojau paskutinius grašius.

Čia buvo tik du su puse dolerio.

Susiraukiau ir stumtelėjau pinigų per prekystalį.

– Tikriausiai šito neužteks, ar ne?

Mano pirštinė vis dar kadaravo tarp dantų, todėl buvo sunku suprasti, ką pasakiau.

– Ne, bet mes priimame kreditines korteles, – tarė ji mostelėdama galva į nedidelį aparaciuką, kuris, regis, mirksėdamas tyčiojosi.

– Deja, kortelės su savimi neturiu, – pamelavau; pirštinė iš burnos nukrito ant grindų.

– Tada tavo užsakymo turbūt negalėsiu įvykdyti, – pasakė baristė ir su užuojauta timptelėjo lūpą.

Ak, kaip aš ja nusivyliau. Pasilenkiau pakelti pirštinės, kuprinė nuslydo nuo peties ir skaudžiai peštelėjo plaukus. Ir vėl nusikeikiau.

– Priskaičiuokite prie mano sąskaitos, – pasigirdo balsas man už nugaros.

Atsisukau ir pamačiau gražią merginą. Iš po smėlio spalvos kepuraitės su snapeliu kyšojo garbanoti juodi plaukai. Jos veidas buvo žavus it elfės, o mėlynos spindinčios akys kėlė pavydą. Nors mano rudos akys man taip pat patiko, bet josios stačiai hipnotizavo. Galbūt jos skleidė burtus kaip tik šią akimirką, nes iš karto nesupratau, ką ji pasakė.

– Rimtai? – paklausiau.

– Taip, – tarė ji ir vėl pasisuko į baristę. – O man prašom vieną mačios ir vieną juodos kavos. Turiu du daugkartinius puodelius.

Ji pastūmė prekystaliu abu puodelius, greičiausiai padarytus iš bambuko.

– Kokį vardą užrašyti? – paklausė baristė, staiga vėl tapusi maloni.

– Everlė, – mergina išsitraukė kreditinę kortelę ir priglaudė prie aparato, šis pyptelėjo.

Man buvo sunku patikėti tuo, kas ką tik įvyko. Tikriausiai ji mano angelas sargas – likimo dovana, atlygis už visas pastarąsias sušiktas savaites.

– Everle, svarstau, ar nevertėtų tavęs apkabinti, – tariu sunkiai valdydamasi.

Mergina nusišypsojo.

– Nebūtina. Tiesiog kitą sykį mane pavaišinsi.

– Tam reikia tavo vardo ir telefono numerio. Feisbuko arba instagramo, – pasakiau ir čiupau savo mobilųjį.

Everlė staiga sustingo, jos šypsena nublanko. Šią veido išraišką pažinojau. Aš puldavau prie žmonių pernelyg atvirai ir naiviai, o šie dažniausiai pasijusdavo lyg netikėtai užklupti. Ketinau atsiprašyti, bet Everlė jau dairėsi aplinkui. Jos žvilgsnis užkliuvo už mano krepšių.

– Tai tu ne vietinė?

Papurčiau galvą.

– Ne. Atvykau iš Kalifornijos. Beje, ten maloniai šilta.

– Visada svajojau nuvažiuoti į Kaliforniją.

Tuo metu mums pranešė, kad gėrimai paruošti. Mudvi pasislinkome į dešinę prekystalio pusę, kur stovėjo mūsų puodeliai. Aš spėriai susikišau pirštines į palto kišenes.

– Kas tave atvijo į Vudshilą? – pasiteiravo Everlė palenkusi galvą į šoną.

– Tai ilga istorija, – tariau sunkiai atsidadama. – Atvykau ap-
lankyti brolio.

Mergina linktelėjo.

– Vadinasi, jau turi čia pažįstamų. Puiku.

– Mano brolis ir jo bičiuliai tikriausiai nėra tie žmonės, su kuriais leisiu laiką, bet taip, turiu. Gerai, kad neteks pradėti tuščioje vietoje, – atsakiau ir paėmiau savo puodelį.

Everlė kiek pamąstė, paskui ištiesė ranką.

– Duok mobilųjį.

Padaviau jai telefoną, ir ji kažką įrašė. Paskui grąžino man.

– Įvedžiau savo numerį. Kad galėtum atsilyginti už kavą.

Aš plačiai išsišiepiau.

– Prižadau, kad vos įsikūrusi tau paskambinsiu.

– Puiku, – ji žvilgtelėjo į laikrodį. – Man jau metas, manęs laukia draugas, o aš vėluoju.

– Žinoma, eik. Dar kartą dėkoju už kavą, – tariau kilstelėdama puodelį.

Ji atsiveikindama bakstelėjo savo puodeliu į maniškį.

Žvilgsniu palydėjau ją einančią iš kavinės, susirinkau daiktus ir taip pat žengiau į lauką.

Nugėriau didelį gurkšnį. Kava vis dar buvo per karšta, bet jos skonis dieviškas. Kaip tik tokios reikėjo, kad nužingsniuočiau likusį kelią.

Mintyse keikiau Ezra. Esu tikra, kad jis tiesiog nenorėjo manęs pasitikti stotyje. Jis – kaip ir mano tėvai – nežinojo, kas atsitiko Los Andžele, tik nujautė, kad man reikia poilsio ir kad neturiu kur dėtis. Jei būčiau papasakojusi tiesą, brolis tikriausiai pats būtų sėdęs į lėktuvą ir atskraidinęs mane čia. Bet pasakoti nenorėjau. Man nereikia jo užuojautos, nenoriu, kad žinotų, kaip smarkiai esu žlugusi. Taigi telefonu jam pateikiau keletą neįtikinamų pasiteisnimų ir drauge išpešiau pažadą jokia būdu neatskleisti tėvams, kad esu nebe Kalifornijoje.

Ką gi, atsidūriau čia, vienintelėje vietoje, kurioje galėjau prisiglausti, – patinka man tai ar ne. Štai jau susipažinau su viena mergina. Aš tikėjau likimu ir visur ieškojau lemtingų ženklų. O susitikimas su Everle kaip tik turėjo būti tas lemtingas ženklas.

„Nusišikt ant Los Andželo, – mažčiau vilkdama lagaminą per patizusį sniegą. – Nusišikt ant vaidybos, nusišikt ant pagrindinių vaidmenų, nusišikt ant svajonių. Nusišikt ant visko.“

Teko vis kartoti šią mantrą, kad ji pagaliau įsitvirtintų pasąmonėje. Juk vieną kartą taip ir įvyko, kai subliuško mano didžioji svajonė.

Vadovaudamasi mobiliojo žemėlapiu kitoje sankryžoje pasukau. Ta gatvelė buvo siauresnė ir ramesnė, kuo toliau ja žingsniau, tuo baltesnis, nebe toks sumintas atrodė sniegas, bet tuo sunkesni darėsi mano daiktai.

Kai priėjau prie pilkai dažyto namo, tokio kaip nusakė Ezra, jaučiausi peršlapusi, sušalusi ir visiškai nusivariusi. Esu tikra, kad rytoj maus visus raumenis.

Sodelis priešais namą buvo visiškai užsnigtas. Tik takelis šiek tiek pravalytas. Pamačiau jame pėdas, ir man širdis suspurdėjo krūtinėje.

Kilstelėjau pečius, pasitaisiau kelioninį krepšį ir patraukiau prie laukujų durų. Užtempiau sunkų lagaminą laiptais ir nusipurčiau

sniegą nuo pečių. Nors veidas buvo sužvarbęs, kūnas po pūkine striuke pradėjo beprotiškai prakaituoti. Džiaugiasi, kad kelionė baigėsi, ir tikėjasi, kad netrukus turėsiu galimybę palįsti po dušu.

Paspaudžiau skambutį. Juk Ezra žinojo, kuriuo metu atvyksiu. Rašiau jam, kai lėktuvas nusileido Portlande ir kai lipau į autobusą. Brolio nemačiau nuo Padėkos dienos ir be galo džiaugiasi, kad pagaliau su juo susitiksiu, – net ir šitokiomis aplinkybėmis.

Po akimirkos prieškambaryje išgirdau žingsnius ir negarsų bildesį, nežinia, kas jį kėlė. Jau ketinau pasistiebtį ant pirštų galiukų ir žvilgtelėti pro pieno baltumo stiklą, bet durys staiga atsidarė.

Ėmiau gaudyti orą.

Šiam susitikimui visiškai nebuvau pasirengusi. Nei visu kūnu nubėgusiems šiurpuliukams, nei žalioms į mane įsmigusioms akims, kuriose atsispindėjo tokia pati nuostaba.

Negalėdama pajudėti spoksojau rydama jį akimis: tankios juodos blakstienos, kampuotas veidas, barzdos šereliai ant skruostų, kurių anksčiau nebuvo. Rudi plaukai irgi atrodė kitaip. Tik akys vis dar tokios pažįstamos, kad net skrandis sukosi į mazgą.

– Sveikas, Bleikai, – sukarkiau; regis, pakeliui mano balsas visiškai prapuolė.

Jis stovėjo priešais mane remdamasis į ramentus. Spėlioju, kas atsitiko, bet, man nespėjus ištarti nė žodžio, jis rūsčiai suraukė antakius. Paskui kilstelėjo ranką ir užtrenkė duris priešais nosį.

Suglumusi spoksojau į jas, man prireikė kelių sekundžių, kol išsijudinau iš apėmusio sąstingio.

– Ei!

Jo žingsniai tolo, kaip ir bildesys, jau supratau, kad jį sukėlė ramentai.

– Bleikai, aš sušalsiu lauke. Atidaryk tas prakeiktas duris! – sušukau.

Jokios reakcijos.

– Ar paskambinti Ezrai ir pasakyti, kad palikai mane šaltyje?

Bilsnojimas vėl tapo garsesnis. Netrukus Bleikas atplėšė duris ir įsispitrėjo į mane lygiai tokiu pačiu niūriu žvilgsniu kaip anksčiau.

– Visuomet buvai nepakenčiama skundikė.

Oi.

Tai štai kokie jo pirmieji žodžiai, ištarti daugiau nei po metų. Turiu pripažinti, buvo truputį skaudu. Kita vertus, žinojau, kad jų nusipelniau.

Jau ruošiausi ką nors atsakyti, bet jis apsigrėžė ir nuklibikščiavo. Dejuodama perkėliau lagaminą per slenkstį ir drauge su kelioniniu krepšiu pastačiau prieškambarį. Pagaliau nusivilkau žieminius drabužius ir numėčiau ant daiktų. Tada nusekiau paskui Bleiką link gyvenamųjų kambarių. Ligi šiol visą namą mačiau tik per Ezros telefoną. Tikrovėje pastatas, kuriame brolis gyveno su savo komandos draugais, atrodė visiškai kitaip. Kvepėjo su niekuo nesusainiojamu brolio ir Bleiko aromatu, o mano krūtinėje pasklido šiluma.

– Kas tavo kojai? – paklausiau pasivijusi Bleiką.

Jis įsitaisė ant juodos odinės sofas ir abejingai numetęs ramentus žemėn įsmeigė žvilgsnį į plokščiaekranį televizorių, kabantį ant sienos priešais. Nieko neatsakęs paėmė konsolę ir tęsė žaidimą.

Užgniaužiau šypseną. Tokius NBA žaidimus jis anksčiau žaidavo su Ezra. Abu ne kartą kibdavo vienas kitam į gerklę, o man tekdavo taikdarės vaidmuo.

Įdėmiai nužvelgiau įtvarą, kurį Bleikas buvo užsidėjęs ant pilkų sportinių kelnių. Jis buvo platus, apėmė koją nuo pusės blauzdos iki šlaunies vidurio.

– Susižeidei žaisdamas? – klausinėjau.

Bleikas apsimetė, tarsi manęs čia nė nebūtų, ir it apsėstas spaudinėjo žaidimo konsolę. Toks jo elgesys skausmingai priminė ankstesnius laikus.

Susiėmiau ir nustumiau prisiminimus į šalį, kaip ir visa kita. Pastaruoju metu įgudau nustumti nemalonius prisiminimus. Pas-
kui atsisėdau kuo toliau ant sofos ir kurį laiką stebėjau jį.

– Ar Ezra namie? Aš gi jam rašiau, kada atvažiuosiu.

Neatitraukdamas akių nuo televizoriaus ekrano jis paklausė:

– Džude, ko tau čia reikia?

Jo balsas buvo prikimęs ir toks pat gilus kaip ir mano atminty-
je. Jis sukėlė šiurpuliukus skrandyje. Nors įtariau, kad tai dėl alkio.

– Ar Ezra nesakė, kad atvažiuosiu?

– Jei būtų pasakęs, aš būčiau uždraudęs.

Tvirtai sukandau dantis. Vadinasi, Ezra melavo, kai suokė, neva
visi sutinka, kad kurį laiką čia pagyvenčiau. Prakeiktas mėšlas. Ne-
turėjau pinigų ieškotis kitos priebėgos ir drauge nenorėjau dras-
kyti senų mudviejų su Bleiku žaizdų apsigyvendama prieš jo valią.
Kai Ezra užtikrino, kad visi sutinka, akiai juo patikėjau.

– Tiesą sakant, planavau kurį laiką čia pagyventi, – numykiau.

Bleikas sustabdė žaidimą, bet vis dar nežiūrėjo į mane.

– Kiek laiko?

– Kol įsikursiu. Pamėginsiu rasti darbą ir...

– Kiek laiko? – pertraukė jis mane.

Vėl sukandau dantis. Mano kantrybės gija vos laikė, bet pati
save raginau tvardyti. Tai buvo mūsų pirmas susitikimas po visos
amžinybės, o tai, kas tarp mūsų įvyko, niekur nedings. Ezra nuo
pat pirmojo semestro pasakojo, kad Bleikas nenuilsdamas treni-
ruojasi, plušdamas iki beprotybės. Pasakojo ir apie daugybę mer-
ginų – dažnai smulkiau, nei man norėjosi.

– Dar nežinau, Bleikai, – atsakiau po pertraukėlės.

Man ištarus vardą, jis krūptelėjo visu kūnu. Staiga atsistojo ir iš
skausmo nusikeikė.

Aš pašokau iš vietos.

– Palauk, padėsiu tau, – skubiai tariu ir jau ketinau pakelti nuo grindų ramentus, bet jis sulaikė mane ranka.

Tada pats pasilenkė svyruodamas ant vienos kojos; jam pavyko ne iš pirmo karto. Pakėlęs ramentus sustojo priešais mane žvelgdamas iš viršaus žemyn.

Jau buvau beveik pamiršusi, koks jis aukštas.

– Noriu, kad žinotum: aš nesutinku, kad čia liktum. Turėtum kuo greičiau susiieškoti kitą vietą.

Ten, kur neseniai nuvilnijo šiurpuliai, pajutau stiprų skausmą. Sunkiai nurijau seilių gumulą ir ketinau atsakyti, bet Bleikas jau nušlubavo link prieškambario. Kai užkopė ant pirmojo laiptelio viena ranka įsikibęs į turėklus, po kitos pažastimi pasispaudęs ramentus, atsigręžiau ir pažiūrėjau jam pavymui.

Nors jo žvilgsnis liko toks pat, visa kita buvo neatpažįstama. Šis šaltas, sugniuždytas žmogus nepriminė ano linksmo vaikino – mano pirmosios meilės.

Puikiai žinojau, kad dėl to pati esu kalta.

2 skyrius

Prieš šešerius metus

Kamuolys atsitrenkė į lango stiklą.

Aš vis dar tepiau plaukus dažais. Mama leido nudažyti tik dvi sruogas. Bet dėl nuolatinio Ezros trankymo į vonios langą tarsi į krepšį dažų užtiško ant veido, ką ir kalbėti apie plaukus.

Kai jau ketinau imtis antrosios sruogos, kamuolys vėl trinktelėjo į langą, o aš taip smarkiai krūptelėjau, kad dažai vėl ištiško į visas šalis. Įsiutusi sušukau, nuplumpinau prie lango ir įniršusi jį atplėšiau.

– Jei sudaužysi langą, mama tave užmuš! – suklykiau.

– Atsiprašau, – kažkas atsakė, tai tikrai buvo ne brolio balsas. – Apsirikau.

Bleikas laikė kamuolį paspaudęs po pažastimi ir kaltai į mane žiūrėjo.

Man norėjosi daug ką pasakyti, bet žodžiai įstrigo gerklėje. Tiesiogine prasme. Aš tik sugargaliavau, kai jis nužvelgė mane, o jo akys linksmai žybtelėjo.

Bleiką pažinojau pusę savo gyvenimo ir vis dėlto tą akimirką nepajėgiau nusukti nuo jo akių. Jis buvo pernelyg gražus.

Turėtų būti draudžiama taip gerai atrodyti.

Priešingai nei mano brolis (deja, ir aš pati), Bleikas neturėjo spuogų. Jo oda vasarą gražiai įdegė, plaukų galiukai išbluko. Nemačiau jo vos dvi savaites, o jis šitaip pasikeitė. Pirmą kartą per visus mūsų pažinties metus negalėjau atitraukti nuo jo žvilgsnio.

Lengvas prakaito sluoksnis žvilgėjo ant odos ir vėsinio. Pastebėjau, kad per kelis pastaruosius mėnesius jis dar labiau paaugo. Anuomet, kai Bleikas su mama atsikraustė į kaimyninį namą, jis tik per delno plotį lenkė mane ūgiu. Per tą laiką jis gerokai ištįso. Nors stovėjau kambaryje, o sodo pusėje mūsų namas buvo truputį aukštesnis, jam nereikėjo nė užversti galvos, kad žiūrėtų į mane.

Kai ištiesęs ranką man nuo nosies nuvalė dažų dėmę, jo veide palengva pasirodė šypsena.

Jis patrynė dažus tarp pirštų.

– Atrodai miela mergaitė, Džude.

Vėliau ne kartą prisiminiau tą akimirką. Nuo tos apgailestaujančios, truputį įžalios šypsenos, to trumpo prisilietimo viskas ir prasidėjo.

Mano širdyje, regis, kažkas apsivertė kūliais, užliejo šiluma. Tarsi po kūną pasklidus saujai šviečiančių jonvabalių. Jie nardė manyje keldami šiurpuliukus tokiose vietose, kurių niekada nejutau.

– Darsyk atsiprašau už langą. Kitą kartą nusitaikysiu tiksliau.

– Gerai jau, – atsakiau prikimysiu balsu.

Uždariau langą ir priglaudžiau delną prie pilvo. Bet šiurpuliukai niekur nedingo.

Nežinia, kiek laiko kiūtojau ant sofos. Kažkuriuo metu čiupau Bleiko žaidimų konsolę ir tęsiau jo žaidimą, nors mintimis klausojau visai kitur. Krepšininkai be tikslo bėgiojo aikštele, buvo nustatytas pernelyg sunkus žaidimo režimas. Žiauriai pralošiau, bet man nerūpėjo.

Ezra nuslėpė nuo Bleiko, jog rengiuosi pagyventi Vudshile, o man nepasakė, kad Bleikas manęs nekenčia. Buvau įsitikinusi – jau prabėgo pakankamai laiko, kad mudu pamirštume vienas kitą ir susidorotume su praeitimi. Bet vienintelio žvilgsnio į Bleiką pakako, kad suvokčiau, jog taip neįvyko.

Prakeikimas.

Buvo skaudu į jį žiūrėti. Jo žodžiai tarsi kabliai įsikirto į mane ir nepaleido. Troškau pakilti pas jį į kambarį ir pasišnekėti. Drauge žinojau, kad nieko neišeis. Mudu su Bleiku – jau praeitis. Ir tai nebuvo istorija su laiminga pabaiga, dar kartą tokios nenorėčiau patirti. Juolab ne drauge su tomis bėdomis, kurias atsitempiau su savimi iš Los Andželo.

Padariau kvailystę paprašiusi Ezros pagalbos. Dar didesnė kvailystė – patikėti, esą Bleikas iš tikrųjų pritarė, kad čia gyvenčiau.

Nespėjau išrutulioti kitų minčių, nes išgirdau atsidarant laukujes duris. Netrukus ir Ezros balsą.

Nė nepamėginusi sustabdyti žaidimo, nusviedžiau konsolę ir nulėkiau į prieškambarį. Neleidusi Ezrai kaip reikiant įžengti vidun, iškart puoliau jam į glėbį. Nors buvau įsiutusi ir sutrikusi, negalėjau kitaip. Pasiūlgau jo, jis buvo vienintelis žmogus, į kurį pažiūrėjusi pasijusdavau kaip namie, tad iš visų jėgų prie jo prisiglaudžiau.

– Uždusinsi mane, – sušvokštė brolis, bet vis tiek tvirtai apsvijoj mane rankomis.

Akimirką užsimerkiau.

Ezra paleido mane iš glėbio ir dirstelėjo iš viršaus žemyn, iš visų pusių apžiūrinėdamas mano veidą.

Pažinojau šį žvilgsnį. Ezra turėjo tarsi šeštąjį pojūtį. Nors buvo nekalbus, užtat puikiai jautė kitą žmogų. Jis visada suprasdavo, jei pasijusdavau negerai. Todėl iš visų jėgų stengiausi neparodyti, kaip esu susisielojusi, ir karštligiškai mažčiau, kur nukreipti jo dėmesį.

Laimei, greitai sugalvojau. Užsimojau ir kumščiu trenkiau jam į petį.

– Už tai, kad tvirtinai, jog kelias iš stoties truks dešimt minučių. Jis kilstelėjo antakį.

– Man užtenka dešimties.

– Kai žingsniuoji be krovinio, dviejų metrų ilgumo kojomis garso greičiu, gal ir užtenka.

– Tu perdedi, Spurga.

Susiraukiau. Šios pravardės visada nekenčiau, jis tai gerai žinojo.

– Man prireikė beveik valandos.

– Nenuostabu, – sumurmėjo brolis nužvelgdamas mano daiktus. – Kiek norėtum čia pabūti?

Aš tik išsižiojau ir vėl užsičiaupiau. Pagaliau gūžtelėjau pečiais. Mano karjera sužlugo nė neįsibėgėjusi, bet nebuvo pasirengusi visko iškloti Ezrai. Tik ne jo komandos draugų akivaizdoje, nes tie įvirto drauge su juo ir įsispoksojo į mane, tarsi niekada nebūtų matę merginos. Kairėje stoviniojo plaukai buvo trumpi ir garbanoti, oda tamsiai ruda, o veido bruožai tarsi iškalti iš akmens. Vaikinas dešinėje papurtė drėgnus plaukus nuo kaktos ir pažvelgė į mane pro pusiau nuleistas blakstienas. Abu buvo patrauklūs, bet pastarasis, regis, žinojo savo vertę, – tai išdavė jo begėdiška šypsenėlė.

– Tu tikriausiai Kamas, – tariu atsigręžusi į jį ir ištiesusi ranką.

Jis spustelėjo man delną. Paskui pasisukau į kairę.

– O tu Otis.

– Ar Ezra tau apie mus pasakojo? – paklausė jis.

– O, taip.

– Tikiuosi, tik gera, – tarė Kamas.

Jis perbraukė delnu sau per plaukus, jo šypsena tapo šiek tiek platesnė. Savaiame aišku, jis mergišius. Kaip gerai, kad per praėjusius metus nemažai pažinau šios rūšies vyrų, todėl neužkibau ant kabliuko.

Brolis apkabino mane per pečius ir pasilenkė prie ausies.

– Nuo šito tipo verčiau laikykis kuo toliau.

Jis čiupo mano lagaminą ir užsikabino ant peties kelioninį krepšį. Aš paėmiau kuprinę.

– Eime, nuvesiu tave į svečių kambarį.

Linktelėjau Očiui ir Kamui dar kartą, ir Ezra nutempė mane į priėškambarį. Sustojo prie kambario ties laiptais ir pastūmė duris. Nusekiau paskui jį vidun.

Kreminės spalvos sienos buvo tuščios. Iš baldų čia buvo mažas rašomasis stalas su monitoriumi, priešais – kėdė, o tolėliau, prie sienos, stovėjo lova. Kitos kambario durys vedė į verandą, iš jos buvo galima patekti į greta esantį sodą, dabar visiškai užsnigtą.

– Ką gi, čia tavo karalystė. Aš tik pervilkau patalynę, – paaiškino Ezra ir pasikrapštė pakaušį. – Tiesą sakant, dar norėjau nunešti į rūšį stalą ir monitorių, bet nespėjau. Juk žadėjai ilgai neužtrukti.

Gerai pažinojau savo brolių, kad suprasčiau jo kalboje paslėptus žodžius.

Padėjusi kuprinę šalia lagamino ir kelioninio krepšio įsmeigiau akis į rudą kiliminį taką ir pajudinau kojų pirštus.

– Sakei, visi kiti sutinka, kad likčiau čia, – tariau.

– Taip ir yra.

Pakėliau akis į Ezrą, šis atitraukė kėdę nuo rašomojo stalo ir ant jos įsitaisė. Jo plaukai buvo beveik išdžiūvę, galiukai pradėję garbanotis. Šiuo požiūriu visai kaip manieji. Žmonės nuolat tvirtindavo, kad mes kaip du vandens lašai panašūs į mamą, bet geriau įsižiūrėję pastebėdavo tiesią tėvo nosį ir kampuotą smakrą.

– Neatrodo, kad Bleikas būtų patenkintas.

Ezra sunkiai sušnopavo.

– Po traumos Bleikui viskas blogai.

Norėjau jo paklausinėti. Gerokai paklausinėti. Bet pastaruojų metu, pokalbiui nukrypus prie Bleiko, išmokau kuo stipriau su-

čiaupti lūpas. Viena vertus, nenorėjau žinoti, kas jam atsitiko, kita vertus, spirgėjau iš smalsumo. Ezra tai pastebėjo, bet tylėjo.

Krenkštelėjau.

– Nebūčiau čia atvažiavusi, jei būčiau turėjusi kitą išeitį.

– Žinau.

Ezra stačiai pervėrė mane žvilgsniu, bet aš atsilaikiau. Ką jau ką, o mes, Livingstonai, mokėjome laikyti liežuvį už dantų ir saugoti paslaptis. Ezra išlavino šį gebėjimą jau paauglystėje, o aš vis tobulėjau.

Jis ilgokai žvelgė į mane. Kai įtampa pasidarė nepakenčiama, atsistojo ir delnais pasitrynė į sportines kelnes.

– Paliksiu tave apsiprasti. Mes su vaikiniais vėliau paruošim ko nors pavalgyti, tada galėsit susipažinti.

Linktelėjau ir lengviau atsidusau, kad jis palieka man laisvos erdvės. Mano mintys keliavo nuo vieno rūpesčio prie kito: Bleikas, mūsų bendra praeitis, Los Andželas, supratingas Ezros žvilgsnis, mama su tėčiu, vėl Bleikas...

– Aš dar kartą su juo pasikalbėsiu, – tarė Ezra tarsi perskaitęs mano mintis ir susikišo rankas į kišenes.

Paskui praėjo pro mane ir uždarė kambario duris.

Garsiai atsikvėpiau.

Ilgokai spoksojau į baltas svečių kambario duris ir giliai alsavau, kad grįžčiau į tikrovę. Bet su kiekvienu įkvėpimu jėgos vis labiau seko. Tarsi kūnas tik dabar būtų sureagavęs į sukrėtimą, ištikusį mane praėjusiomis dienomis. Sąnariai, regis, tapo trigubai sunkesni nei paprastai, nuo įtemptos kelionės ir sunkaus krovinio gėlė pečius.

Sunkiai nusvirduliuavau iki lovos ir sukniubau ant melsvos paklodės. Lovo kvapas atrodė svetimas, pečiai liko įtempti, nors iš nuovargio vokai apsunko.

Čiupau mobilųjį ir įjungiau. Širdis spurdėjo krūtinėje, kai naršiau po socialinius tinklus ir skaičiau man skirtas žinutes. Su kiekviena iš jų kūnu vilnijo nemalonus jausmas. Nuotraukos su mano atvaizdu dažniausiai buvo momentinės ekrano kopijos iš „Vijoklinės rožės“, radau ir keletą *memy*, kuriais žmonės išreiškė pageidavimą, kad serialas būtų tęsiamas. Nebus.

Lengviau atsidusau. Tada užrakinau mobilųjį ir padėjau ant palangės prie lovos. Atsiguliau ant nugaros, susidėjau rankas ant pilvo ir įsispoksojau į lubas. Galvoje sukosi mintis, ar Bleiko kambarys tiesiai virš manojo. Ką jis šiuo metu veikia? Ši mintis paskatino vėl čiupti mobilųjį ir ieškoti internete informacijos apie nelaimingą atsitikimą. Nuo tada, kai išsiskyrėme, buvau sau uždraudusi juo domėtis, ir dabar neketinau smalsauti, nors mus skyrė nebe tūkstančiai mylių, bet vos vienas namo aukštas.

Nusivylusi rankomis užsidengiau veidą, tarsi galėčiau sulaikyti minčių tėkmę. Troškau negalvoti. Tikrai. Kai esu čia, galiu sau leisti *nebegalvoti*. Bet kuo labiau stengiausi, tuo garsiau mano atmintis rėkė apie padarytas klaidas, ir aš nebepajėgiau nekreipti į tą riksmą dėmesio.

– Gali sutrinti avokadus, – pasakė Otis ir per darbatalį pastūmė pjaustymo lentelę.

Stovėjome didelėje atviroje virtuvėje, aš prie siauros salelės, Otis, Kamas ir Ezra kitame gale prie šaldytuvo, iš kurio jie traukė įvairias daržoves ir maltą mėsą.

– O tu atsakingas už papriką, – tarė Otis ir padavė Ezrai geltoną daržovę, tarsi tai būtų taurė.

Kamui jis pavedė ruošti tortilijas, o pats smulkino svogūnus ir česnakus, kurių pusę subėrė į dubenį gvakamolei. Kitą pusę apkepė

keptuvėje, aš tuo tarpu tryniau avokadus į košelę. Po poros minučių Otis, rankoje laikydamas mentelę, atsigrėžė į mane.

– Minėjai, kad Ezra daug apie mus pasakojo.

– Nieko jai nepasakojau. Ji mane ištardė, – įsiterpė Ezra.

Gūžtelėjau pečiais.

– Nes tu nesi ypač kalbus, tad tavo paties labai tenka priversti.

– Norėjau pasakyti ką kita, – pridūrė Otis, keptuvėje maišydamas daržoves. – Tu jau šiek tiek apie mus žinai. Bet mes nedaug žinome apie tave.

Vis dar tryniau avokadus dubenyje, nors tirštumo pakako. Skubiai padėjau šakutę į šalį ir paėmiau žaliąją citriną.

– Atvykau iš Los Andželo, ten dirbau aktore, – pasakojau truputį per stipriai spausdama sultis, nei reikėtų.

– Tikrai? – Kamas per petį metė žvilgsnį į mane.

Pradėjusi maišyti avokadų košę su sultimis ir svogūnais, pritariamai burbtelėjau.

– Teatre, kine ar televizijoje? – neatstojo Kamas.

– Visko po truputį, bet daugiausia televizijoje.

Buvo keista apie tai kalbėti, nors kaip tik šitai pastaruosius metus ir veikiau. Tik ne itin sėkmingai.

– Džudė septyniolikos metų gavo pagrindinį vaidmenį seriale ir tą pačią vasarą, kai aš čia atsikrausčiau, išvyko į Los Andželą, – brolis nežiūrėdamas į mane peiliu nubraukė smulkiai supjaustytą papriką į dubenį.

– Oho, kaip kietai. Ar tas serialas žinomas?

Gūžtelėjau pečiais.

– Galbūt. Tai buvo mistinė drama su žiauriomis žmogžudystėmis, kurias turėjo išaiškinti būrelis paauglių. Serialas vadinosi „Vijoklinė rožė“.

Otis su Kamu suraukė kaktas akivaizdžiai nesuvokdami, apie ką kalbu.

– Ezra! – netrukus priekaištingai šuktelėjo Kamas patvirtindamas mano įtarimus. – Kodėl mes niekada nežiūrėjome to serialo su tavo mažąja sesute?

Ezra kilstelėjo antakį.

– Man kaskart tekdavo žiūrėti kambaryje, nes jūs norėjote tik žaisti žaidimus.

Pasipiktinimą Kamo veide taip greitai pakeitė sutrikimas, kad vos nenusijuokiau. Tad tik numojau ranka.

– Nesijaudink, serialą nutraukė jam dar neišpopuliarėjus.

– Esu tikras, kad tu buvai puiki, – tarė Kamas. – Reikės vėliau paieškoti, gal rasiu jį internete.

– Palaukit, – įsiterpė Otis man nespėjus atsakyti. Jis nustebęs žiūrėjo į mane. – Vadinasi, septyniolikos tu išvažiavai iš namų, o paskui... – jis ieškojo tinkamų žodžių.

– Paskui praradau savo pirmąjį darbą.

Man vis dar skaudu galvoti apie „Vijoklinės rožės“ baigtį. Netvarkingos linksmuolės Sedės Nelson vaidmuo buvo it man sukurtas. Gerai prisimenu, kaip per aktorių atranką iš jaudulio vos neapalpau. Ezra, mama ir tėtis atvažiavo į Los Andželą dėl atrankos, paskui visiėjome pietauti. Po kelių dienų gavau teigiamą atsakymą ir sriūbaudama puoliau tėvams į glėbį. Jie mane labai palaikė: per pokalbį mokykloje, mat nusprendžiau abitūros egzaminus išlaikyti vėliau, pasirašant sutartį su mano agentu, ieškant buto, pinigų klausimu – mes tada iki vėlumos skaičiavome savo finansus...

– Skamba nelinksmi... – Kamo balsas išplėšė mane iš minčių.

– Vėliau vandens paviršiuje laikiausi imdamasi nedidelių vaidmenų, – tęsiau savo pasakojimą kuo nerūpestingesniu balsu, tarsi atlikdama vaidmenį. – Vienur kitur dirbau statiste, atlikau antraeilius vaidmenis paauglių serialuose. Praeitą vasarą turėjau vaidmenį teatre, buvo gan šaunu.

– Anksčiau visada tvirtinai, kad tavęs nieku gyvu nenutempsi į teatrą.

Sustingau.

Iš lėto atsigręžiau. Ant virtuvės slenksčio stovėjo Bleikas ir žiūrėjo į mane. Jo žvilgsnis buvo toks pat šaltas kaip prieš kelias valandas man atvykus, tik dabar jis atvirai vėrė mane akimis. Nuo galvos iki kojų. Tarsi pamažu pradėjęs suvokti, kad iš tikrųjų esu čia ir niekur nedingsiu. Žvilgsniui sustojus ties veidu, suraukė kaktą.

Skubiai nosisukau ir vėl ėmiau maišyti gyvakamolę. Dosniai pasūdžiau ir krenkštelėjau.

– Anksčiau maniau, kad artimiausius penkerius metus vaidinsiu Sedę Nelson ir tai man užtikrins vietą Holivude, – sausiai atsakiau.

Bleikas prunkštelėjo, nesupratau, ar jis paniekinamai nusijuokė, ar paniekinamai sušvokštė.

– Matai, kaip greitai gali pasikeisti padėtis.

Tvirčiau sukandau dantis, jie net sugirgždėjo. Man prieš akis iškilo praeities vaizdai. Skambindama Bleikui stovėjau įsmeigusi akis į apsilupinėjusius sienos apmušalus.

Kas atsitiko? – ausyse nuskambėjo jo balsas.

Bleikai, padėtis pasikeitė.

Aišku, jis tyčia pakartojo tuos žodžius. Ir vis dėlto, o gal kaip tik dėl to, man suspaudė krūtinę. Reikėjo kuo skubiau nuo viso šito atsitolinti. Jei dirbant prie vaidmens reikėdavo staigiai į jį įsivyventi, sekdavosi labai lengvai. Dabar daug ką būčiau atidavusi, kad tik vėl galėčiau pademonstruoti šį talentą, deja, šį kartą teko įdėti dvigubai daugiau jėgų ir stipriau susitelkti, kad atrodyčiau abejinga.

– Taigi, – Otis išsklaidė kilusią įtampą ir nukėlė keptuvę nuo viryklės. – Ką pradedančioji aktorė veikia Vudshile?

Susiimk, raginau save ir sutelkiau dėmesį į ritmišką kvėpavimą pilvu.

– Ką gi kita? – paklausiau dirbtinai šypsodamasi. – Pasiilgau savo vyresnio brolio.

Ezra atitraukė piktą žvilgsnį nuo Bleiko ir kilstelėjęs antakius pažiūrėjo į mane.

– Kai kalbėjomės telefonu, man pasirodė, kad tu praradai butą. Aš tik pavarčiau akis.

– Gerai jau. Taip ir yra. Bet tavęs irgi pasiilgau.

Jei jau čia apsigyvenau, teks atskleisti vaikinams šiek tiek savo praeities. Kaip aktorė aš žlugusi, praradau butą, – dar nemaloniau ir gana liūdna, kad jie ketino ir toliau mane kvosti. Jei atskleisiu bent dalį savo kortų, kitą kartą jie greičiausiai nebenorės giliau kapstyti.

– Na, mano manymu, puiku, kad atsidūrei čia. Vudshilas gal ir nėra toks puikus kaip Holivudas, bet pamatysi, kad ir čia galima gyventi, – tarė Otis.

Nusprendžiau, kad nuo šiol jis bus mano geriausias draugas. Ezra pasakojo, kad Otis yra pats maloniausias iš namo gyventojų. Tik nežinojau, kad turi talentą kambaryje išsklaidyti bet kokią įtampą.

– Ačiū, Oti.

– Aš irgi esu už tai, kad liktum, – tarė Kamas, nešdamas lėkštes ir stalo įrankius į svetainę.

Otis ir Ezra nusekė paskui su skarda tortilijų ir įdaro dubenimis. Vaikinai įsitaisė prie stalo ir ėmė sukti paplotėlius su įdaru.

Vieninteliai neprisėdę buvome mudu su Bleiku. Jis vis dar stovėjo kambario viduryje, žiūrėjo į mane taip puikiai valdydamasis, kad veidas liko visiškai abejingas. Tik akys žvilgėjo.

– Bleikai, mūsų dauguma. Patinka tau ar ne, bet mano sesuo negali miegoti po tiltu.

Bleiko veido išraiška išdavė, ką jis galvoja apie tokį pareiškimą. Kelias sekundes dar žiūrėjo į mane, paskui atplėšė žvilgsnį ir iš lėto nušlubčiojo prie stalo. Ten pasikišo ramentus po pažastimi, paėmė lėkštę ir pradėjo vynioti tortiliją. Baigęs pasilenkė ir padėjo lėkštę ant grindų. Paskui vienu ramentu ėmė stumti ją link prieškambario. Regis, jis neketino net sėdėti su manimi prie vieno stalo.

– Po galais, žmogau, negi tu rimtai? – sušnypštė Ezra.

Atrodė, kad jis tuoj puls Bleikui į atlapus. Reikėjo tai žūtbūt sustabdyti.

– Gerai jau, – skubiai pareiškiau, paėmiau vieną lėkštę su maištu ir pašokau iš vietos. – Valgysiu savo... svečių kambaryje.

Nespėjus vaikinams prabilti, nuskuodžiau per svetainę pro Bleiką, į jį nė nepažvelgusi. Jei būčiau pažiūrėjusi, jis iš karto būtų supratęs, kad vos besivaldau. Jis jokių būdu neturi pamatyti, kaip skaudžiai mane įžeidė jo elgesys.